

BELINDA MCIVRE

RED

© 2005 Warner Bros. Entertainment Inc. All Rights Reserved. TM & © DC Comics. All Rights Reserved.

RED

BELINDA MCBRIDE

Fordította: Aurora

Első fejezet

Égető fájdalom futott keresztül Colin Redington vállán és hátán, átkúsza a mellkasára. Kapkodva vette a levegőt, az izmai remegtek és a fogait csikorgatta az erőfeszítéstől.

– Még hatot, Red és vége.

Kínzójának hangja halk és kihívó nagyvárosi akcentusával. Red kinyitotta szemét és ránézett a jóra való arcra, ami egy könnyörtelen szadistát takart.

– Lélegezd ki a fájdalmat, fiam.

Red engedelmesen beszívta a levegőt majd ki, ahogy a mellkasától egyenesen feltolta a súlyzót, újra kitörő erővel. Még kétszer tudta feltolni mielőtt az izmai feladták volna. Megfagyott a mozdulat közepén, a súly vészesen ingadozva közeledett a testéhez. Egy erős kéz fogta meg.

– Még kettőt, kölyök. Csináld, vagy szétrúgom azt a formás feneked.

Red pislogott, nem volt biztos benne, hogy könnyek vagy izzadság folyik le az arcán. A pokolba akár vér is lehetett. A füle zúgásán és kapkodó lélegzetvételén át is meghallotta a gúnyos nevetést. Megfeszítette az állkapcsát és mégy egyszer kinyomta a súlyzót. Elcsigázottan és dühösen engedte le a rudat, folytatásra képtelenül.

Az idős edző odahajolt az arcához. A bőre barna volt a sok napon töltött időtől, mély ráncok húzódtak végig az arcán,

szarkalábak szövevénye indult ki a szeme sarkából. A fejével odabökött egy csapat tizenéves fiú felé, akik egy bokszzsákot álltak körbe.

– Figyelj kölyök, azok miatt jöttél ide hozzám. – Sűrű fehér haja elütött az edzőterem piszkosszürke falaitól, sötét szeme élesen villant.

– Nehéz időket élünk. Kisétálhatsz innen felkészületlenül, és ők már azelőtt a seggedben lesznek, hogy levegőt vennél.

– Egyébként is a seggemben vannak – zihálta Red. Bassza meg. Megpróbálta távol tartani őket. Nem értette, hogy ez a csapat gazdag gyerek mit keres egy ilyen lerobbant edzőteremben, mikor apuci pénzével sokkal jobbat is találhatnának.

Ahogy a súly nyomása kissé enyhült, csökkent a megalázottság is, Red észrevette, hogy a vénember kezét a rúd alá csúsztotta. Megemelve annyira, hogy pihenhessen egy kicsit.

– Ezek a tények Red. Ez a világ sokkal rosszabb, mint öt évvel ezelőtt. Teljesen más, mint mikor én voltam gyerek. Mostanában vannak a ragadozók és a zsákmányok. Te döntöd el, melyik csoportba tartozol.

Nem volt sok kétség afelől, hogy Red melyik csoportba esik, a vékony vállával és a sápadt fehér bőrével. A rubin piros haja, mint valami zászló célponttá tette őt azok számára, akik nagyobbak és erősebbek, mint ő.

Az edzőnek látnia kellett, mi játszódik le Red fejében.

– Nem. Ez nem a méreteidtől függ vagy hogy hogyan nézel ki. Minden azon múlik, mi van a fejedben, a lelkedben és a szívedben. Dolgozz a gyengeségeiden és csinálj belőlük

előnyt. És ezt az előnyt használd fel ellenük erőként. Fiatalok, csak együtt van erejük. Egyedül semmik. Együtt ijesztőek és veszélyesek. Úgy gondolom, most kezdtek el csoportban garázdálkodni. Egyszer majd nem is olyan soká halálosak lesznek, hacsak valaki meg nem töri a körüket.

Red vett egy mély levegőt, nem tetszett neki az érzés, hogy csapdába esett a padon, de bízott az öreg edzőben, hogy megtartja a súlyzót.

– Azok a gyerekek és a felnőttek között már nincs sok különbség. Végezz eggyel, végeztél az összessel. Érd el az egójukon, pénztárcájukon, a farkukon keresztül. Vedd el tőlük a barátnőjüket. – Felnézett rájuk, majd vissza Redre.

– Nem hiszem, hogy valahol barátnőt dugdosnak, hacsak a családjuk nem intézte el. Akkor vedd el a nem hivatalos pasijukat. Keresd meg mit rejtegetnek és vedd el tőlük. Így tudod őket szétválasztani egymástól.

Felemelte a rudat és visszatette az állványra Red feje fölé. Éles tekintete oldalra villant.

– De az ott, aki sötét ruhában van, ne nézz rá egyenesen. Ő egy jéghideg gyilkos. Egy vadász. Neki nincs szüksége másokra, hogy veszélyes legyen. – Bökött az állával az ablak felé, ahol Red megpillantotta egy férfi tükörképét. Még az üvegben is, pokolian ijesztő volt. Teljesen sötét, szikár és éhes, ahogy kinézett a világra a sötét csuklyáján át.

Ne nézd! Ne nézd!

Ragadozó. Red agya ordított, de nyugodtan nézett az edzőre.

– Hogyan lehet túlélni valakit, mint ez? – A hangja egy kicsit rekedt volt, és nem próbálta meg elrejtteni a félelmet, amit érzett.

– Még ötször kinyomod nekem a súlyzót és megmondom.

Elakadt a lélegzete és Red közel volt hozzá, hogy elnevesse magát a puszta szükségétől, hogy elfusson. Felnyúlt a rúdhoz és az öregember végig figyelte a következő kitolást. És a következőt. Sokkal könnyebbnek tűnt, talán mert a rémület cikázott keresztül a testén. Elért az ötödikhez és közel volt hozzá, hogy elveszítse a fogását.

– Még egy és elmondom neked, hogy tudod túlélni őt és a többi hozzá hasonlót. Mert nem ő az egyetlen vadász ott kint, fiú. És ha egyszer megjegyez, nem rázod le.

Automatikusan, Red odanézett az üvegtáblára. Rémületére, a férfi őt nézte. Egy súlyzópadon ült, és egy nehéz súlyzóval körözött. Az erőlködéstől kivillantak éles fehér fogai, de nem nézett félre. Erős karján kidagadtak az izmok és az erek. Gránit színű haja kijött a csukja alól és rálógott a pólójára. Szögletes fej, az arca komor, a bőrén halvány hegek. A szeme félelmetesen csillogott. Gyönyörű volt, ahogy egy farkas gyönyörű egy rémült nyúlnak.

Anélkül, hogy félrenézett volna a tükörképről, ügyetlenül megcsinálta az utolsó kinyomást, majd visszatette a súlyzót a helyére és a hátán maradt. Az edző lehajolt és a fülébe suttogetta, nehogy más meghallja.

– Vadászd le. Legyél erősebb, és legyél okosabb, mint amilyen most vagy. Úgy kell gondolkodnod, mint egy vadásznak és egyszer te leszel a vadász és ő a préda. Még nem, kölyök. Még nem vagy kész, és nem vagyok benne biztos, hogy észrevett. De ne felejtsd el az arcát.

Az edző felállt és kinyújtotta egyik kezét felhúзва Redet a lábára.

– Felülés, százat most.

Red lefeküdt a földre és észrevette, az öregember úgy helyezkedett, hogy tökéletesen lássa a vadászt. Elkezdett számolni és közben megfigyelte az anyajegyet az idegem vállán majd Red az agyába véste a vadász minden egyes arcvonását. Ezalatt a száz felülés alatt, mást is megtanult az idegen férfiről is, és magáról is. Amiről majd később gondolkodik. Sokkal később. A vadászt nézve forróság áradt ki a zsigereiből, aminek nem volt köze a felülésekhez vagy a súlyzópadhoz, olyan mint a sóvárgás amiről sosem tudta hogy létezik.

A vadász kívánta őt és ő viszont kívánta a vadászt.

– Ha itt végeztél, akkor a bokszzsáknál folytatjuk. Majd hazakísérsz engem. Az ilyen öregfiúnak, mint nekem szüksége van védelemre.

Második fejezet

– Szia, Red!

A félhold alakú csengettyű oda nem illően csilingelt, mikor Colin Redington belökte a kocsmá ajtaját. A vállával utat tört magának a terem végében levő asztalhoz anélkül, hogy jobbra vagy balra nézett volna. Nem azért volt itt ma este, hogy közösségi életet éljen. Vadászott. Hátra tolta a csuklyáját a fejről és körbenézett a teremben, kiterjesztve minden érzékszervét engedve, hogy a légkör átjárja őt. Kint a köd sűrű és csípős, úgyhogy levette a kabátját, de magán hagyta a tűzpiros garbóját tudva, célponttá teszi magát ezzel a sötét teremben. Ez a szín határozottan nem illik össze a rézvörös hajával, de nem igazán érdekelte.

Szerette a pirosat.

A konyhaablakból a szakács felé biccentett és felemelte a kezét a fejéhez öt ujját mutatva. Red bólintott, majd elindult hátra a zsúfolt asztal felé. Ledobta a kabátját egy üres székre és megfordította, terpeszben leült és a karjait keresztbe tette a támláján, úgy figyelte a néma embercsoportot.

– Hé, Avery. Duke. Hogy vagytok ma este, fiúk? – Elvigyorodott, ahogy az ideges pillantások az üres székre siklottak az asztalnál. Eltelt egy kis idő, de Red megtalálta a gyenge láncszemét annak a csoportnak, akik korábban zaklatták. Régen volt, de nem felejtették el.

Red sem.

– Csak nézzük a játékot. A Niners vezet hét ponttal. – Duke idegesen kapargatta az üvegéről a címkét. Nem volt sok különbség a középiskolához képest, csak annyi, hogy Red most már a rendfenntartó egység nyomozója és börtönbe juttatta Duke apját pénzmosásért. Duke már többé nem gazdag gyerek. Azelőtt pedig elkapta Avery bátyját, mert futtatta a fiatal feleségét. Ezekben az időkben a nők ritka árucikkek és az a szemét szép kis summát szerzett szegény nővel. Red nyomozásának köszönhetően, a nő most már egy biztonságos helyen van, ahol hosszú ideig segítik és vigyáznak rá. A bíróság elítéli azt a férfit, aki kizsákmányol egy nőt saját érdekében.

Ránézett az üres székre és elmosolyodott, kényszerítve a férfiakat, hogy emlékezzenek Samre, aki most töltötte le a börtönbüntetését erőszakért. Sokkal óvatosabban kellett volna kiválasztania az áldozatát; Red megtanulta megvédeni magát az évek alatt. Sam most bensőségesen megismerhette az erőszaktevő bandákat, csak a másik oldalról. Azért tört be az otthonába, hogy megerőszakolja, nincs kétség felőle. De Sam többet nem fog egy rendőrrel erőszakoskodni. Remélhetőleg, senkivel nem fog soha többet erőszakoskodni.

Talán be kellene ugrania az öreg Sammie-hez. Csak a régi szép idők emlékére. Esetleg kívánhatna neki Boldog Karácsonyt és Boldog Új Évet.

Sosem tartotta magát erőszakosnak, ugyan akiket elkapott gyakran megkérdőjelezték a hozzáállását. Talán néha átlépett egy határt, de csak egyszer-egyszer, mikor elragadták őt az események. Eközben tett néhány jó dolgot is. Megvédett

másokat, nehogy áldozatul essenek egy csoport gazdag fiatal férfinak. Lehetetlen volt mindenkit megvédeni, de ha már egy gyerek megmenekült Red cselekedeti által, már megérte.

Rengeteg fiú nem volt ilyen szerencsés.

– Hé, Red! Kérsz valamit?

Felállt, nekitolta a széket az asztalnak, megállt és lenézett a férfiakra.

– Viszlát.

– Igen. Viszlát, Red.

Elfordították a tekintetüket, ahogy elment. Azon tűnődött, vajon ők is felismerték mennyire nyilvánvaló volt a behódolásuk? Meg sem próbálta elrejtteni a vigyorát.

Elindult a bár felé, érezte, ahogy kinyílik a kocsmá ajtaja. Észlelte a csengő hangját, a ködöt, a kinti forgalmat, majd utána újra csak a családi kocsját. Mégis felálltak a szőrszálai és az érzékei jeleztek. Odaadott a csaposnak egy húszast és elvette a nagy zacskó ételt. Mikor megfordult egy falszerű mellkas jött vele szembe. Nagy, széles, bőrbe burkolt éjszaka illata volt és valami egyéb sötét dolog. Aztán felnézett, abba az arcba, amit évekkal ezelőtt megjegyzett. Egy rövid pillanatig, újra az a vézna gyerek volt, aki a legjobbat akarja kihozni magából, hogy megerősödjön, harcolni tanul tisztességesen és erkölcstelenül. Zakatolt a szíve, hirtelen a világospiros pulóver nagyon meleg lett. Nyers félelem viaskodott az égető szükséggel, hogy vadásszon... hódítson.

Majd a világ visszazökkent a helyére. Sötét szenvedély égett a zsigereiben.

– Elnézést. – Lépett oldalra ugyan úgy akár a másik férfi. Majd a másik irányba, de az ismeretlen megint útját állta.

Felnézve, gonosz mosolyt látott megcsillanni a sötétbarna szemekben. A férfi arca még mindig szikár, és finoman kidolgozott tíz év elteltével is. Gránitszínű haja kilógott a sötétvörös kötött sapka alól, kecskeszakálla és bajsza volt. Lassan elmosolyodott, mély ráncok jelentek meg a szája két oldalán és a szemén látszott, hogy jól mulat.

– Szia, Piroska. Mész valamerre?

Red jobbra majd balra lépett, hogy kicselezze a férfit és minél előbb lerázza. A szíve becsapta, régi emlék dobogtatta meg. Ahogy lélegzett érezte az idegem vad illatát, mintha az erdőben lennének, nem pedig a városban. Red az kívánta, bárcsak nála lenne a fegyvere, de soha nem volt nála mikor szolgálaton kívül volt.

Red megállt és szembefordult a férfival, aki figyelte őt. Látott némi meglepettséget a férfi arcán és rögtön újra megtorpant. Egy hosszú pillanatig csak bámulták egymást, majd Red végig futtatta szemét a férfi testén. Széles vállak, keskeny csípő és egy jól látható duzzanat a lába között. Mikor a pénisze viszont reagált nem izgatta magát, hogy eltakarja, csak vigyorgott és minden bűnös, piszkos gondolatát, amit valaha is elképzelt egy férfival belesűrítette ebbe a mosolyba.

A mosoly elhalványult a vadász arcán.

És akkor Red megfordult, kilépett az ajtón a ködbe. Egy fél háztömbbel feljebb befordult egy sikátorba és felugrott a tűzlétrára tudva, üldözője nem fogja feladni a keresését. Nem sok ember tenné meg. Néhány pillanattal később a kocsmája kinyílt és az idegen lépett ki, körbenézett a kihalt utcán. Felemelte a fáját és beleszagolt a levegőbe. Red grimaszolva

nézett a műanyag szatyorra a kezében. Az étel illatnyomot hagyott maga után.

Meglepetésére az idegen visszament a kocsmába, majd ő is egy szatyorral a kezében lépett ki.

Érdekes.

Mikor a vadász lefelé fordult az utcán, óvatosan leugrott a járdára és biztos távolságból követte, diadalmasan vigyorgott mikor a férfi felment egy olcsó hotel lépcsőjén. Behúzódott egy sötét sikátorba és várt. Egy kicsit később villanyfény gyúlt egy harmadik emeleti ablakban. Megrebbent a függöny, mintha valaki kifelé kémlelne.

Bármennyire is maradni akart és tovább figyelni, Rednek indulnia kellett Frisco házához elvinni neki a vacsoráját. Az öreg edző nem volt túl jól az elmúlt napokban, és már várta a kolbászt és tört krumplit. Sajnálkozva nézett fel az ablakra.

– Másik este, majd. – Az ablakot bámulta, hogy a férfi mikor megy el onnan. Mikor végre elment, biztonságosan elhagyhatta rejtekhelyét.

Nagyon hosszú ideje várt már erre.

Készen állt.

Piroska kint van a sötétségben.

Stephan vigyorogva fordult el az ablaktól, kibontotta az ételes zacskót. Lepattintotta a tároló doboz tetejét és mélyen beleszippantott. Vicces, hogy pont ma este kívánta meg a pásztor pitét. Vicces, hogy évekkal ezelőtt elveszítette ennek a finom falatnak a nyomát és most csak úgy belebotlik egy

lepukkant kocsmában, mikor ír kaját akar. Halkan felnevetett. Az élet néha igen szórakoztató.

Egy mély elégedett sóhajjal ült le a kopott székre, kinyújtotta a lábát és beleszúrta műanyag villáját a habos krumplipürébe és pikáns mártásba. Miért van az, hogy először kívánt meg egy adott ételt, és ez vezette ugyan ahhoz a vörös hajú kölyökhöz, akit évekkal ezelőtt meg akart kaparintani magának Frisco edzőtermében. Nem bukott a fiúkra, de Piroska határozottan feszültséget keltett benne. Akkoriban egy vékonyka gyerek volt, és az évek alatt nem nőtt túl sokat. Bár határozottan megizmosodott.

Különösen abban a farmerben. Basszus.

És most ott van kint a sötétben, Stephan ablakát nézve.

A gondolatra lábra állt, lejjebb vette a fényt, hogy kinézessen. Nem volt kint senki csak egy elhagyatott utcai lámpa és egy kóbor macska. Ott van kint, rejtőzködve figyelte Stephant, vadászott rá, ugyanúgy, ahogy Stephan vadásza le áldozatát.

Talán vissza kellene mennie a kocsmába feltenni néhány kérdést.

Miután evett.

Leült, kőkemény volt a farka a farmer lágy szövete mögött. Megragadott egy doboz hideg sört, kinyitotta és rátette keménységére, élvezve hűsítő hatását forró húsán.

A kölyök kénytelen lesz behódolni neki.

Vett egy újabb falatot a pitéből és lassan megrágta, elképzelte azokat a morcos ajkakát, amint megnyílnak neki, az édes kis csupasz fenekét.

De utána meg kell ölnie, mert érezni rajta a szörny megkülönböztethető szagát. Veszélyezteteti Stephant és a vadászatát. Nincs hibridekre vesztegetni való ideje.

A gondolat tönkretette a hangulatát. Sóhajtva állt fel, félretette az ételt majd felhajtotta a sörét. Odament a hűtőhöz és kivett egy másikat, ezt már lassabban itta meg.

Igazából nem akarta megölni őt. Megakarta tartani... játszadozni vele egy ideig. Talán itt az ideje, hogy letelepedjen, abbahagyni a vándorlást és a véget nem érő vadászatot. Öregszik, akárhogy is. A vadászok, mint ő, nem élnek túl sokáig. Egy évtizeddel ezelőtt ez nem nagyon érdekelte. Az élet nem állt másból, mint nagyszerű harcok sorozata, dugások és vad menekülések. Lehet, a korral jár vagy csak pusztán belefáradt a rettegést látni mások szemében.

Talán ez az oka annak, hogy Red felizgatta. Lehet, hogy félt, de ő csak belebámult a ragadozó szemébe és hátat fordított. Ez a golyóinál fogta meg.

Stephan beleharapott a szájába, kíváncsi arra a vörös hajú férfira. Mikor először látta, a feje kopaszra volt nyírva, így csak nehezen tudta megmondani, hogy a kölyök hajszíne olyan, mint az új réz pennyé. Most azonban hosszabb volt. Erősnek és puhának látszott. Az övé... levette sapkáját és átfésülte a kezével teljes hosszában, sűrű hullámos haja már az álla alá ért. Nem gyakran nézi magát, de tudta, hogy a napon a hajának olyan színe van, mint a gránátnak vagy az alvadt vérnek. A szakállának is ugyan ilyen színe van. Ráncok indultak ki a szeme sarkából, és talán ezüst szálak is voltak már a sötét hajában.

Már így is tovább élt, mint kellett volna, és ez a gondolat megrémítette Stephant. Az olyan férfiak, mint ő nem halnak természetes halált. És nem mennek nyugdíjba.

Utálkozva horkantott és eltűrte a rakoncátlan tincseket. Nem engedheti meg magának, hogy hiú legyen. Visszahúzta a sapkáját. A szobában hideg volt, úgy döntött nem fizet a gyér fűtésért. A legtöbb időt a szobában alvással töltötte, meg néha evéssel.

Ma este Stephan úgy járkált, mint egy ketrecbe zárt tigris. A szoba hideg volt, de a bőre lángolt.

Szüksége volt a kölyökre... a fiatal férfira. Ő egy vadász volt, elő kellett csalogatnia az áldozatát és valahol Stephan nagyon is jól tudta, hogy ez az ő végzete. Ez a mostani vagy összetöri. Vagy talán megmenti. Vagy talán megöli.

Zsebébe csúsztotta a kezét és megtapogatta azt a néhány bankjegyet, amije maradt. Volt pénze biztonságos helyeken elrejtve, de most ennyi volt a költségvetése, hacsak nem csap fel fejvadásznak egy-két alkalommal. A rendőrség előtt ki voltak ragasztva körözöttek és eltűntek képei. Nem volt elég rendőr, hogy lépést tudjanak tartani a mostani eseményekkel, amik Amerikában zajlottak ezekben az időkben. Elvállal egy munkát, közben követni tudja az igazi zsákmányának a nyomát és figyelheti Piroskát.

Megengedhet magának egy-két italt a bárban. Talán még egy-két embert le is tud fizetni.

Stephan felvette az ételmaradékos dobozt és kivitte, letette a piszkos járdára. Ahogy elment, hallotta a csupasz lábak csattogását a járdán, és tudta, hogy a doboz már nem lesz ott mikor visszatér.

Harmadik fejezet

Frisco egy öreg Viktoriánus házban élt, ami rendületlenül őrizte az elmúlt szép napok emlékét. Sok évvel ezelőtt különféle pasztellszínekkel festették le a falait, ezekben él tovább az öreg rég elhunyt feleségének emléke. Red egy régi kényelmes székben ült a kicsi nappaliban és a padlódeszkák recsegését hallgatta a feje felett.

Manapság úgy védheti meg magát egy férfi, ha szoros burkot von maga köré. Frisco bérbe adta az emeleti hálósobákat, férfiaknak és fiúknak, bár a fiúk mostanra felnőttek és csak néhány gyerek követte őket. Red generációja volt az utolsó, akik még a régi időkben születtek. Azokat a nőket, akik túléltek a katasztrofális biológiai terrortámadást a múltban, gazdag kolostorok vagy szentélyek falai mögött élték megszabott életüket. Még mindig születtek gyerekek, de a fogantatást szigorúan felügyelték. Frisconak van egy lány unokája, akit kimenekített a városból nők és kislányok csoportjával együtt, egy régi metróterképet használva. Már nem látta őt tíz éve, de gyakran váltanak levelet így legalább azt tudja, hogy él. Mára már van egy dédunokája is és a tudat, hogy ha elmegy, az utódaiban tovább fog élni.

Az idős férfi lassan evett, a keze remegett mikor a villát a szájához emelte. Red a kandallót nézte és emlékeztette magát, ha legközelebb bemegy a városba, hozzon fát. Mint a legtöbb

kormány szerv az Erdészeti Minisztérium is már csak névleg létezett, így az erdőket beborították a kidőlt fák és letört ágak tömege. Csak egy kis gyaloglás és egy erős hát kell hozzá, hogy felkészüljenek a télre. Bérel egy teherautót meg egy láncfűrész és a hétvégén megcsinálja.

Mikor Frisco végzet, Red összeszedte a dobozokat és kivitte a konyhába, kidobta a szemébe. Visszament és újra leült. Az öreg nagyon csendes az utóbbi napokban, kétségtelenül depressziós volt. A munka volt, ami az élethez kötötte. De mostanra a lábai erőtlenek, a teste pedig törékeny lett. Még nem halott, de szüksége volt valami kiútra. Gondolt arra, hogy elhozza neki az edzőteremből a papírmunkát, míg valami mást ki nem talál. Az üzlet még mindig működött, Frisconak volt elég barátja, akik szívesen besegítettek szabadidejükben. Red ott töltött néhány órát reggelente, kinyitott, felmosta a padlót. Figyelemmel kísérte az olyan fiatal férfiak edzését, mint amilyen ő is.

És természetesen, az edzőteremmel bezárólag a gondolatai visszaterelődtek a vadászra. Az évek alatt sosem látott olyan hajszínt, mint a férfié. Sötét, majdnem fekete, de fényben olyan, mint a vér. Az egyetlen szó, ami eszébe jutott az a gesztenyebarna, de több volt annál, mint a gránát. Vagy egy testes vörösbor.

Öt néma perccel később, Frisco előrehajolt.

– Valami jár a fejedben?

Red elmosolyodott. Az öreg szeme még mindig éles volt.

– A vadász visszatért.

– Francba – Frisco talpra állt, hogy a szemében izgatottság vagy düh csillogott-e? Nehéz volt megmondani.

– Úgy gondolom, az egyik áldozatát követte a városba. Nem hittem, hogy valaha újra látni fogjuk. Felismert?

– Igen. Azt hiszem, igen – Red elfordult, remélte, nem árulja el saját izgatottságát.

– Mik a terveid vele?

– Nem látok sok választási lehetőséget. Levadászom, mielőtt ő vadász le engem. Ha a saját dolgával foglalkozik és nem szeg törvényt, azt tesz, amit csak akar. Aztán mehet az útjára.

– Tudod, miért van itt? – Frisco összedörzsölte a kezét.

– Néhány rosszfiút követ?

– Vagy egy korcsot követett. Volt néhány szörnyű gyilkosság lent a kikötőben. De ha egy korcs is követte el, a minisztérium nem reklamált.

Kapott Friscótól egy sunyi pillantást.

– Szóval te sem mentél le, hogy felkutasd? Egyáltalán? Az olyanok, mint te, megrögzötten kutatnák fel ezeket a korcsokat.

Red felállt és kinézett az ablakon. Frisco háza egy hegyen állt, nem volt sok hely ahova el lehetett volna rejtőzni a sötétségben. Nem látott semmit, de ez nem jelentett sokat. Behúzta a függönyt és visszafordult a szoba felé.

– Hogyan történhetett meg? Nem a bio terrorizmus, arról tudok mindent. De mit történt velünk? Fizikálisan.

Frisco felállt és kezét a tűzhöz tartotta.

– Tudsz mindent erről fiam. A méreg megölt sokakat közülünk, férfiakat és nőket is. Utána pedig volt, hogy fiatal fiúk véletlenszerűen bedühödtek és megölték maguk körül mindenkit. Ezeket a srácokat elfogták és megölték. Akkoriban

nem volt igazságszolgáltatási rendszer. Nem volt rendőrség, bíróság vagy börtön, csak egyfajta polgárőrség működött. Az örülteket összegyűjtötték, és néhány év múlva úgy tűnt, normálisak lettek.

Megfordult és szembenézett Reddel

– Ez akkor volt mikor újra elkezdtek babák születni. Tudtuk, hogy vannak még problémák. Nem sok lány született, de a fiúk... – Felsóhajtott. – Néhány másnak született. Néhány normális volt, mint régen. De azok, akik másnak születtek, egyesekből ragadozó lett. Néhány miután felnőtt átváltozott. Mint a mozifilmek szörnyei. A testük néha megváltozott a holdfényben. Szomjazták az erőszakot és a vért. Sokkal több állatias ösztön volt bennük. Némelyekből szintén előjött a kegyetlenség, de ők inkább ezeknek az alakváltókat tekintették prédáiknak. Ijesztő idők. És ezek ott vannak kint.

– Igen, tudom. – Ez megmagyarázza a közte és a vadász közötti kötődést.

– Úgy gondolod a leszármazottak... lehet. Ha valaha gyerekem lesz, szerinted olyan lesz, mint én?

Frisco megvonta a vállát.

– Nincs elég adat. Úgy gondolom, hogy néhány nő azokban a létesítményekben tudja. Sok kísérletet végeztek. De nem beszélnek róla – elgondolkozva nézett Redre.

– Sosem tűntél olyanak, akinek hiányoznak a nők. – Red csak vállat vont miközben Frisco folytatta.

– Minél többen tűntek el, a férfiaknak annál nehezebb lett. Úgy gondoltuk, hogy mi megvédjük őket. De egyben fájdalmat is okozunk, mikor elvisszük őket.

Nem, Rednek sosem hiányoztak a nők... szexuális értelemben. Régen neki is volt egy anyukája, néhány tanárnője az iskolában. Az édesapja meg akarta védeni az édesanyját. Teljesen összetört mikor az asszony meghalt. A tanárok szerették őt, fájó űrt hagytak maguk után a szívében. De sosem izgatta fel, ha egy nőt látott a tv-ben. Nem lett merevedése mikor a barátai bevittek az iskolába egy régi erotikus magazint.

Red szerencséjére, férfiakat akart, és sok férfi akarta őt viszont.

– Hiányoznak a nők. De én meleg vagyok, szóval nekem nem fájnak azok a dolgok, mint a többi pasinak.

Frisco mosolygott és megrázta a fejét.

– Gondoltam. Minden este egyszer már majdnem megjártad. Figyelj oda hova visznek az ösztöneid. Nem akarok egyszer arra a hírre kelni, hogy meghaltál. – Felállt és odakísérte Redet a bejárati ajtóhoz.

Red felkuncogott.

– Frisco, ugye tudod, hogy már felnőttem. Tudok vigyázni magamra. Volt szerencsém elég tolvajhoz és örülthöz.

– Igaz, de egyiket sem akartad megdugni. – Mondta Frisco rosszallóan.

– Nem, őket nem. – Red vállat vont és levette a kabátját a fogasról.

– Most megyek. Iszom egy sört mielőtt haza megyek. A reggel gyorsan itt van.

Frisco kedélyesen felhorkantott.

– Emlékszem még mikor sok évvel ezelőtt hajnalonként bevonszoltad a vézna seggedet az edzőterembe. Képes voltál elaludni a súlyzópadon.

– Csak a sorozatok között, Frisco. – Átfogta az egyik karjával az idős férfi vállát. Most már egy magasak voltak, de Frisco már törekeny és sokkal kisebb, mint valaha volt.

– Hagytam bageleket a konyhaszekrényen, a reggeli a hűtőben. Holnap este jövök.

– Nem szükséges kölyök. Nem szorulok segítségre.

– Nem, te nem. De jó társaság vagy, és egyikünknek sem kell egyedül töltenie az idejét.

Stephan néhány órán át a vízparton ólálkodott, de nem érezte az illatát a korcsnak, hogy erre járt volna. Volt pár szórólap összehajtogatva a zsebében fejvadász munkáról, de a másod munka egyelőre ráért. Áldozatának gyorsan halványuló nyomai úgy égtek a szeme mögött, mint egy névjegy, fakó pirosra színezte látását. Ma nem csapott le, de vissza fog térni. Stephan elsétált az egyik, majd a másik irányba. A gyilkosságok egy meghatározott körben történnek a városban.

Ennek a körnek a középpontja az a hangos kocsmá, ahol múlt éjjel járt. És egy határozottan kegyetlen illat tapadt a nyomaira, izgatottságot keltve benne. Elégge zavaró volt tekintetbe véve, hogy az illat tulajdonosa egy lehetséges gyilkos. Nem kevésbé volt zavaró az a gondolat, hogy az izgatottságát a helyet belengő sóvár erőszak gerjeszti.

A sűrűn gomolygó köd elnyomta lépteit a vizes utcán. A víz segítsége nélkül is olyan csendesen mozgott, mint egy szellem, egy árnyék volt a víztükörben. Átadta magát a belső vadásznak, az ösztöneit követte. Megfigyelte a gyalogosokat,

ahogy hazafele siettek vagy a késő estig nyitva levő kocsmákba. Korgott a gyomra, emlékeztetve őt, hogy nem ette meg a vacsoráját.

Fújt egyet és a kocsmá felé indult, úgy gondolta az lesz a legjobb hely arra, hogy figyeljen, és talán elcsíphet néhány elsuttogott pletykát is. Megváltoztatta a testtartását, kezét zsebre dugta és lopva az árnyékokat tanulmányozta.

– Hé, társaságot keresel?

A hang lágy, rekedt és csábító volt. Stephan megtorpant, mereven nézett a sötétségbe, ahol a beszélő félig elrejtőzve állt. Lassan, a sápadtalak előlépett, szinte lebegett a ködben. Bár rögtön meg tudta mondani az illatáról, hogy ember, a karja libabőrös lett és a tarkóján felállt a szőr.

Bele illett a homályba. A kurva hosszú haja fakó volt, lehet a napfényben sárgának látszott, de a lámpafényben olyan volt, mint a higany. Bőre sápadt, fénytelen, szeme alatt fekete karikák. Mogorva rúzsos ajkai, feketének tűntek elefántcsont szín bőréhez képest. Pólója felül csomózva, fekete rövidnadrágja letolva a csípőjére. Fekete bőröv haladt lefele a törzsén egészen az ágyékáig.

– Tudok egy helyet ide nem messze. Lehetek a barátod. – Gonosz mosoly jelen meg a száján. – Vagy a barátnőd, ha úgy akarod.

A szexi összképet kissé megzavarta, mikor megborzongott a hidegtől. Stephan automatikusan a striciét kereste. A görény biztos valami meleg helyen van.

– Mennyi?

Meglepetés futott át a kurva szemén, amit a megnyugvás váltott fel.

– Húsz, ha csak szopás. Ötven a dugás. – Megnyalta az ajkát és lopva körülnézett.

– Tudod, hogy nem biztonságos kint. – Stephan benyúlt a zsebébe.

– Ha fizetek neked, van hová menned éjszakára? – Mikor a kölyök újra körbenézett, Stephan közelebb lépett.

– Ha akarod, hazakísérlek, kifizetem az éjszakát. Ha problémája lenne a futtatódnak, a környéken maradok pár órát. Utálnám, ha egy olyan csinos valakit, mint te, apró darabokban kellene látnom.

A kölyök szeme elkerekedett, de visszaugrott a sötétbe mikor egy alak bukkant elő a ködből. Stephan érezte a félelmének bűzét.

– Igaza van ,Ash. Rossz este egy rossz helyen. Egy gonosz korcs van itt a közelben. Miért nem mész haza?

Vöröske, baljóslatúan nézett a ködbe, bőrdzseki volt a pulóvere felett, így a válla szélesnek tűnt. Szeme alig volt látható a kapucni alatt. De a mosolya nyitott és barátságos volt. Ash kissé megnyugodott. Bízott Piroskában. Szexuális kisugárzása teljesen eltűnt, Ash már csak egy gyerek volt. Az egész viselkedése megváltozott, ahogy idegesen elmosolyodott.

– Üdv, Redington nyomozó.

Stephan élesen nézett a másik férfira. Nyomozó? Nos, ez egy érdekes csavar a vadászatban. Meglehet probléma lesz elmagyarázni egy rendőr eltűnését. Rámosolygott Redingtonra, kimutatva a fogait.

– Fogd a pénzt kölyök. Menjél haza, bújjál ágyba. Egyedül.

– Stephan egy kisebb köteg pénzt nyújtott Ash felé, aki kikapta

a kezéből és mellkasához szorította. Egyik férfiről a másikra nézett, majd megfordult és eltűnt a sötétségben. Mikor lépteinek zaja elhalt, Stephan visszafordult Redhez. Redington. Nem is tudta a vezetéknevét.

– Te is be akarsz jönni? Nem szeretném azt látni, ha egy vendéggel történne valami. – A nyomozó rendíthetetlenül nézett rá. Red sokat változott a vézna kölyökhöz képest, aki a lepukkant edzőteremben volt. Nem volt egy magas ember, de erő sugárzott belőle. Erőfeszítés nélkül meg tudta félemlíteni a legtöbb embert. De nem Stephan. Amikor a szemébe nézett, Stephan megborzongott, de nem a félelemtől.

A belső vadásza hevesen reagált. Akár egy áradat, az izgalom úgy emelkedett benne újra, és válaszként találkozott a másik gerjedelmével. Távolabb álltak egymástól, de ahogy az aurájuk fedte egymást egy harmonikus buborékot alkottak. Stephan ordítani akart, szétkürtölni a diadalát.

De nem tette. És Red óvatos tekintetéből ítélve, ő is uralkodott magán. Neki is így kellett tennie, le kell higgadnia és emlékeztetnie magát miért van itt. Most, hogy közel volt, Stephan el tudta választani a zsaru illatát a gyilkosétól.

Red is rá vadászott.

– Nem tudom, ki volt szerencsésebb azzal, hogy megjöttem, te vagy Ash. – Red hangja mély és rekedt volt egy csipetnyi ír hangzással.

Stephan kajánul rávigyorgott.

– A kis csaló, hm?

Red megvonta a vállát.

– Életed legjobb dugásában lehetett volna részed, aztán elcsórt volna bármit, ami értékes. Ő egy csatornapatkány. Pokoli veszélyes és feltehetően drogos is.

– A legtöbbjük az. Gondolom, ez azt jelenti, hogy akár az utolsó filléremet is elvette volna. – Stephan felsóhajtott, melankóliát és furcsamód némi irigységet érzett a kurva iránt. Sose volt meg a szabadsága hozzá, hogy elcsessze a saját életét. Attól a pillanattól kezdve, hogy megszületett, vad ösztönök hajtották. Ezek az ösztönök nem tartalmazták, hogy a fájdalmában belője vagy leigya magát. Dugott, evett és ölt. Aztán arrébb állt.

– Nem hiszem, hogy ma este szerencsével jár. Mindenki tudja, akinek van egy kis esze, hogy egy gyilkos van idekint. Az utcákon az üzlet most nehéz. – Red a szemébe nézett, tekintete megingathatatlan.

– Talán, ha az utcai ételforrásai kiapadnak, a gyilkos a város egy másik részén fog lecsapni.

– Úgy gondolom, lehet muszáj lesz neki valahova teljesen máshova mennie. Mondjuk LA-ba vagy Vegasba. Még jobb lenne, ha az ország másik felébe menne. Legyen másnak a problémája.

Stephan észrevette, hogy egyre közelebb van hozzá. Nem volt biztos benne, hogy ő mozdult vagy a másik. Red elkezdte bekeríteni őt.

– Ha elmegy, akkor elszalasztasz egy élvezetes vadászatot, és lemerném fogadni, hogy az neked nem lenne jó.

Harag gyúlt a férfi szemében. Stephan ezt egy jelnek vette. Olyan gyorsan mozdult, hogy alig lehetett követni. Megragadta Red karját és a sikátor bejáratánál nekinyomta a

nyirkos téglafalnak. Arcuk néhány centire volt egymástól, combját beékelte a másik lábai közé. Érezte a hőt. Érezte a másik erős, szilárd testét.

– Nagy szerencse, hogy újra megtaláltalak, Piroska. – Lehajolt, hozzányomta fogait Red lüktető vénájához a nyakán. Red vicsorgott, majd nyögött, és kissé megint tiltakozott Stephan erős ajkai ellen.

Végighúzta Red érzékeny nyakán az orrát, bajuszával ingerelte a sápadt bőrt.

– Ki az a másik férfi, akinek a szagát érzem? – Mélyet lélegzett. – Az illat emlékeztet a... box kesztyűkre és a bokszzsákokra... ez az öregember? Talán ő a szeretőd?

– Baszd meg! – Red erősen küzdött, de Stephan közelebb lépett.

– Ő kérlek... ez nagyon tetszik. – Végighúzta nyelvét Red állkapcsán. – Már abban a kibaszott klubban is azt akartam.

Hozzányomta a száját Redéhez, elnyomva ezzel a másik szitkozódását. Egy pillanatig küzdöttek, fogai végigkarcolták a másik ajkait, megízlelve vérének ízét. Visszahúzódott, majd élvezettel nyalta végig a tökéletes ívű felső ajkat, utána visszatért a csókhoz, nyelv piercingje mélyen és vadul hatolt be. És mikor testük összeért, csípőjük követte a nyelvük által diktált tüzes ritmust. Annak ellenére, hogy kezét lefogta, Red csavarta és előre lökött a csípőjével, kemény farkát nekidörzsölte Stephan merevedésének.

Felnyögött, elengedte Red csuklóját, elsőnek saját nadrágját bontotta ki majd a másik férfiét, megragadta merevedésüket egyik kezével, a másikkal hátratolta Red kapucniját. Belemarkolt Red hajába és egy helyben tartotta mialatt

keményen mozgatta kezét erekciójukon. Elvigyorodott mikor Red megfogta a fenekét.

– Emlékszem milyen voltál akkoriban, Piroska. Olyan kicsi és törékeny. Csak egy taknyos kölyök... egy finom falat, aki arra vár, hogy a nagy és gonosz farkas felfalja.

– Most már nem. – Red hangja csak egy halk morgás volt, fogai veszélyesen közel voltak Setpan füléhez.

– Nem, felnőttél. Szép és ízletes. – Elrántotta a fejét, mikor hegyes fogak csattantak csupán néhány milliméterre az állkapcsától. Mikor egy érdes nyelv lefelé haladt a torkán, Stephan megborzongott a várakozástól és a benne rejlő veszélytől. Red átfogta a kezét, erősen szorította. Körmeit belemélyesztette Stephan öklébe, vészesen közel az érzékeny húshoz.

Stephan közeledett a csúcshoz, golyói összehúzódtak, légzése egyenetlen lett. Red arcát nézte, a nyers szépséget, ami erre a hatalmas hülyeségre készítette. Két állat kefél egy sikátorban, pusztán néhány lépésre onnan, ahol a gyilkos az egyik korábbi áldozatát hagyta. A szex volt az egyetlen alkalom, mikor védtelen volt. Az egyetlen alkalom mikor Stephan elveszítette a kontrollt maga felett és belemerült a tiszta boldogság érzetébe. Sosem csinálta a szabadban. Sosem csinálta ott, ahol sebezhetővé válhatott. Egészen mostanáig.

Tenyere nedves volt az összekeveredő nedveiktől, érezte Red előváladékának pézsmailatát. A vágy összehúzta golyóit, végig haladt a hátán, megfeszítve őt tetőtől talpig. Majdnem megcsókolta Red érzékeny torkát, a fogaiban érezte a szükségét annak, hogy lecsapjon, felszakítsa a bőrt és megízlelje vérének ízét.

Red nem volt ennyire visszafogott, Stephan bőrkabátja recsegett, ahogy erősen beleharapott a vállába, elfojtva ziháló lélegzetét.

Mikor az orgazmus átsöpört rajta, magja ráfolyt az ujjaira, benedvesítve mindkettejük kezét. Egy hangos nyögéssel élvezett el, és ez a hang sokkal hangosabbnak hatott a sötétségben. Stephan rádőlt Redre, aki még néhányszor megrántotta merevedését, hogy követhesse Stephant az extázisba, magja meleg és selymes volt, kiáltása visszhangzott a sikátorban.

Kivéve, hogy a hang nem Redtől jött. Eltartott néhány pillanatig, hogy Stephan felfogja a nyomozó még mindig a vállát harapja. Állát rátette a zsaru fejére és úgy lihegett.

A távolban egy férfi pánikkal teli hangja hallatszott. Red felemelte a fejét, tekintete üveges és zavart volt. Nyilvánvalóan még a Stephannal történtek hatása alatt volt. Néhány másodperc kellet csak neki, hogy ez elméjében összeálljon mit is hall.

Red szeme elkerekedett.

– Bassza meg. Ash.

Megigazították ruhájukat, és futottak.

Negyedik fejezet

Érezte a bűn szagát mielőtt megérkeztek volna.

Red olyan gyorsan futott, ahogy csak bírt, tudatában annak, hogy a vadász könnyedén lépést tud vele tartani. Két sarokkal arrébb érezte a vér a vizelet és a pánik bűzét. Egy saroknyira helyszíntől, hallotta az ideges hangokat. Imádkozott, hogy a helyszín érintetlen legyen. Most először volt ilyen közel a gyilkossághoz, és a gyilkos még a közelben lehet, akár az egyik ajtóból, ablakból figyelhet. Szüksége volt egy tiszta szagmintára, hogy követni tudja a korcsot.

Mikor befordultak az utolsó sarkon, két férfit pillantottak meg téblábolni Ash testének közelében, arcuk fehér, a félelem és pánik szaga terjengett a levegőben. A vadász rögtön körbenézett, lassan egy széles kört tett meg. Szemrevételezte a test körüli területet, tapasztalatból tudta, hogy nem a bizonyítékok megőrzése a lényeg, hanem a nyomok megtalálása. Nem ez volt az általános rendőri szokás, de Stephan nem volt rendőr. Red az volt, hiába hajtotta a belső ragadozója, míg az erősítés meg nem érkezik, nem tehet semmit.

– Életben van. – A vadász egyenesen és merev arccal állt. De a szemében a vad bizonyosság csillogott.

– Ash életben van.

Red riadtan nézett a vadász mögé. Eddig kerülte, hogy ránézzen Ash összetört testére, de most kutatóan nézett végig rajta. Vére kifolyva a járdára, ruhái szétszaggatva, húsa feltépve, lenyúzva. De a mellkasa mozgott, és ahogy az idegen közelebb lépett Ash-hez, nem tiltakozott. Most már hallotta gyenge érdes lélegzését, látta nyakán az enyhe lüktetést. A bőröv, mentette meg Ash életét, megvédte a hasát és ágyékát. Ha a gyilkos letépte volna, akkor...

Red elővette a zsebéből telefonját és hívta az erősítést és a mentőket. Két kommunikációs torony volt a városban, és az egyetlen működő számmal elérte a kapitányságot is meg a kórházat. Gyorsan megadta a helyzetét, majd letérdelt, hogy felmérje Ash sérüléseit. Félt megérinteni... nehogy még több fájdalmat okozzon a fiúnak. Felnézett a vadász arcára és látta, hogy a férfi agyban máshol jár, különválasztotta az illatokat, elválasztotta a testnedvek szagát a gyilkos halvány nyomától.

Red becsukta a szemét, hogy követhesse a nyomokat, csípőskáposzta, dohány, kenőolaj és sperma szagát érezte.

Ez az utolsó illat belőle áradt... a kezéről és a hasáról. A vadász is érezte és forró pillantással nézett Redre. Ez egy ígéret volt, hogy ez a dolog még korántsem ért véget kettejük között.

A vadász elhátrál a földön fekvő férfitől, felemelte a fejét hagyta, hogy az éjszakai levegő kitisztítsa fejét, egy pillanatra lehunyta a szemét.

Egy lágy hang hívta fel a figyelmét, és Red lenézett Ashre. A veszteség fájdalma nyilallt bele szívébe. Ash felnézett rá, nyugodtan és félelem nélkül. Egy kósza könnycsepp gördült le szeme sarkából.

– Biztonságban van? – Hangja alig volt több egy suttogásnál.

– Ki? Ki van biztonságban? – Red zavartan nézett Ashre. A távolban már hallani lehetett a szirénák vijjogását.

– A lány. A kislányom. Mi... – köhögött. – Ide költöztünk a kikötőbe.

– És te tüntetted el a nyomaitokat.

– Igen. Hetek óta a nyomában volt. Nem számított hova mentünk.

Rátette a kezét Ash sápadt ajkára.

– Ideköltöztetek és a gyilkos ide is követett.

Ash erőtlenül bólintott. Nézése kezdett opálosodni, Red kétségbeesetten kérdéseken gondolkozott, nem a válaszok miatt, hanem hogy ezen a világon tartsa ezt a bátor, de egyben törékeny embert.

– Miért nem jöttél hozzám segítségért, Ash?

Halk volt a hangja. Annyira halk.

– Nem tudtam... akár át is változhattál volna... – Szemei üvegesek voltak, de már tompán fénylettek.

– Sosem mondtam neked, de meleg vagyok, Ash. Körülöttem biztonságban vannak a lányok.

– Sosem vagyunk biztonságban. Sosem...

– Ne hagyj itt minket, Ash. A segítség mindjárt itt van.

A prostituált elhúzta a száját.

– Kint vannak a beleim.

– A hús sérült. Csak egy kis karcolás. Az öv segített, annyira nem rossz. Az orvosok majd mindent helyre raknak és összefoltoznak. – Megsimogatta Ash arcát, szeretett volna

hinni saját szavainak. Nem érezte az epe vagy a szakadt belek szagát. Csak a vérét. Rengeteg vérét.

– Van itt egy vadász, majd ő elkapja azt a szemetet.

– Menjél te is. Segíts neki. Párzani akar. És ha egyszer talál magának egy áldozatot. – Köhögte Ash és fájdalmasan zihált.

– Kérlek... ne hagyd, hogy még több nőt bántson. Hogy kislányokat raboljon el.

Piros és kék lámpák világították be az utcát és a falakat, baljóslatú árnyakat vetítve Ash arcára. Rendőrök és a mentők egyszerre érkeztek. Felállt, odasietett a kocsihoz és megmutatta a jelvényét. Röviden összefoglalta a történeteket, kihagyva a magányos vadászrészt és a kislányt, akit a gyilkos foglyul ejtett. Nem kellett tudniuk. Több gyilkosság is történt már a megyében a múltban. Nem kockáztathatta meg egy kislány biztonságát. Ash a kislányaként hívta. Hogy érthette ezt? Ash a húszas évei elején járt. Ha a gyermek tényleg az övé, akkor alig lehetett idősebb egy kisbabánál.

Elakadt a lélegzete a hirtelen felismeréstől. Ha ez igaz, akkor Ash elküldte a lányát és soha nem fogja látni. Túl sok kérdés cikázott a fejében.

Red futott, elkapva az élet és a halál illatát: vér és sperma. Ezek az illatok úgy vonzották, mint valami mágnes. Megtörve a lendületet, bekanyarodott egy sikátorba, átugrott néhány rozsdás autón, szinte hangtalanul ért földet. Egy kóbor macska sziszegett, néhány drogos ijedten rezzent össze, mikor elhaladt mellettük. Alig lihegett mikor megérkezett a vízpartra. Két alakot látott némán küzdeni, alig pár méterre a víztől.

Egy halvány alak mozgott a hajón, vékony, de erős, hatékonyan tette a dolgát, de közben a harcot is figyelte, védte

a gyermeket, akinek szeme tágra nyílt a rémülettől. A hajó motorja felköhögött, majd leállt. Egy nő karjaival fonta körbe a vékony kislányt. Haja fakó volt sötétségben. A kislány nagyon hasonlított Ashre. Ez volt a családja. Ő volt a lánya.

Lüktetett a feje, felismerés cikázott át rajta. Egy fiatal lány, aki elrejtve élt itt a városban. A háború és a mérgezés után született. Egy koszos alagútban születhetett, hosszú idővel azután, mikor már nem voltak kislányok. Elrejtették, sosem láthatta a napot, érezhette a friss levegőt. Tudta, hogy alvilági hálózatokban még voltak nők, de sosem gondolta volna, hogy valaha is lát egy kislányt. Vagy egy nőt. Két nőt egy hajón. És Ash mindent kockára tett érte. Értük. A nőt nézte, és a lelke egy része belefacsarodott, ahogy belevesztek a sötétségbe, mint egy illúzió. Unikornis. Olyan szép és ritka, hogy az ember készletét érez rá, hogy elfogja őket.

Már majdnem eltűnt, mikor a hajó motorja felköhögött majd leállt és csak sodródott felé. Inkább érezte, mint sem látta a nő és a gyermek rászégeződő kétségbeesett pillantását. Félték tőle, ettől majdnem elsírta magát.

Összehúzták magukat, Red a harc felé fordult. A korcs felvette állati alakját, a vadász eltörpült mellette. Csupasz testét vér borította, erekiója csillogott, Redet egy pillanatra rosszullet fogta el, mikor eszébe jutott, hogy az áldozatait brutálisan megerőszakolta. Imádkozott, hogy Ash túlélje a támadást.

Az apró, sápadt gyermek volt a bestia célja egész végig. Dühösen morgott.

Közelebb ment, megértette a vadász jelzését, és gond nélkül a bestia háta mögé került, majd belérúgott a térdhajlatába,

arrébb gurult, ahogy földet ért. A teremtmény sokkal magasabb volt, mint egy átlagos férfi. Mikor a normális alakjában volt, valószínűleg észrevétlen maradt az utcán.

Lehetett akár valaki, akit Red is ismert.

Úgy mozgott, ahogy Frisco tanította, ütött és rúgott, magára húzva a bestiát, hogy a vadász pihenhessen egy kicsit, de az idióta nem vette a lapot, ugrott és újra megragadta. Az állat felbukott, belekapaszkodott a dokk fapadlójába, kétségbeesetten el akarta érni a lerobban hajót. A hajó motorja életre kelt, olajos füsttel borítva be a levegőt és újra elindult lassan... túl lassan.

Együtt, Red és a vadász lefogta a korcsot, egyikük a testét, másikuk a lábát, grimaszoltak a teremtmény őrjöngő ordításától.

– Enyém. Enyém. – Karmos ujjaival aprította a fát, rángatta a lábát.

– Tartsd meg – morogta a vadász. Különös módon, még mindig rajta volt a kötött sapka. Vér fröccsent az arcába, elkente a kezével. A szörny természetfeletti erővel feszült neki, nyögött az erőfeszítéstől, hogy lent tudja tartani.

– Még egy perc... kettő..

Mert ha elengedik, megöli mindkettőjüket, és bemegy a vízbe. És csak Isten tudhatja mi lesz akkor a nővel és a gyermekével. Remélhetőleg előbb kapná el egy kikötői cápa.

Red elkapta az egyik kapálózó kezét és a háta mögé szorította. Ahogy a távolság nőtt a szörnyeteg egyre kétségbeesettebb lett. Hirtelen a teremtmény megrázta, mint valami döglött csatornapatkányt. Kapott egy ütést a combjára, felmordult a fájdalomtól. Bassza meg! Olyan érzés volt,

mintha egy kalapáccsal ütötték volna meg. Egy újabb ütés a gyomrát találta el, hirtelen nem kapott levegőt. Fajdalom futott végig a testén, vér ízét érezte a szájában.

Zihálva küzdött, hogy megtartsa, de szörnyeteg bőre sikamlós volt az izzadtságtól és vértől, a vadással együtt tovább vonaglott. A fenevad gördült még egyet és végül kiszabadult, a másik férfi szorításából is, hatalmas testével, nagy robajjal érkezett bele a sötét olajos vízbe. Kétségbeesetten keresték a hajót, de az már eltűnt a sötétségben.

Egy morgás kíséretében a vadász lerángatta magáról a ruháit, és még mielőtt Red reagálhatott volna, beleugrott a vízbe maga után hagyva a kabátját, a kopott csizmáit és a kötött sapkát, amit általában viselni szokott.

– Francba! – Red négykézláb lihegett még az utolsó ütestől fulladozva. Mikor elég erőt gyűjtött, hogy lábra álljon nem látott semmit csak a víz hullámozását. Morgott, átkozta a saját sürgető vágyát, hogy belevesse magát a jeges vízbe és a biztos halálba. Öt perc, tíz... és ő csak állt egy helyben, a vadász ruhái összehajtogatva a kezében. Tíz perc, ami már húszra nyúlt, negyven és végül egy óra. És ő még mindig várt.

Hozzányomta az arcát a szövethez és belélegezte az illatát, egy részét átjárta a fájdalom.

Ötödik fejezet

Rednek szüksége volt egy sörre. Talán többre, is mint egy. Az üres üvegek szépen lassan gyűltek mellette, és Robbie a csapos óvatosan figyelte őt.

Egy elnyűtt lemez karácsonyi dalokat játszott és Red a fogát csikorgatta dühében.

Miért nem lőtte le a korcsot? Miért ugrott fejest egy reménytelen harcba? Talán a golyó nem ölte volna meg a szörnyet, de lelassította volna.

Red óvatosan felállt és mikor végre megtalálta az egyensúlyát, pénzt dobott az összekarcolt bárpultra, megfogta a vadász ruháit és kísétált a bárból. Gondolkodás nélkül indult el a férfi bérelt szobája irányába, kint megállt és felnézett a harmadik emeleti ablakra.

Néhány pillanat, míg megfontolta, hogy valószínűleg nem követ el bűncselekményt, ha egy halott ember szobájába tör be.

Gyorsan kinyitotta a zárat, elmosolyodott mikor látott egy cérnaszálat lehullani a padlóra, alacsony szintű biztonságtechnika, de hatásos. Belépett, megállt és hagyta, hogy a hely légköre, az illatok átjárják. Érezte a rég elszívott cigaretta, a több száz elfogyasztott étel, szex, emberi testek illatát és mindemellett a sötét hajú vadász frissebb illatát.

Egy sóhajással letette a bőrkabátot az ajtó melletti székre, a csizmát odadobta a jéghideg fűtőtest elé. Beljebb ment a szobába, kinézett az egyetlen ablakon. Le arra a sikátorra, ahol néhány órával ezelőtt rejtőzködött. Annyi minden történt azóta... egy évtizedes vágy tetőzött egyetlen, gyors légyottban, egy sötét sikátorban.

És most elment.

A szobához tartozott egy konyha és egy nappali, a hálósobából nyílt egy apró fürdőszoba. Felkapcsolta a hálóban a világítást, felmérte a rendezett ágyat, az apró szekrényt, amiben váltás ruhát és összehajtott papírokat tartott.

Semmit sem mondott el Rednek arról, hogy a vadász ki volt és honnan jött. Eltűnt a vízben és most egyszerűen eltűnt a földről is. Érdekel is bárkit?

Red lekapcsolta a lámpát és megállt az ajtóban, újra hozzádörgölte az arcát a kopott bőrkabáthoz. Olyan illata volt, mint az elveszett vadásznak és Red nem tudta visszafojtani a feltörő nyögést, felmerült benne a rövid, de annál intenzívebb összefonódásuk a sikátorban. Magához ölelte a kabátot és mélyen belélegezte illatát.

Legbelül tudta a francba is, nagyon is jól tudta, hogy évekkel ezelőtt kiválasztotta a férfi. Tudta, hogy vissza fog jönni, tudta az ösztönös állatias vágy fogja őket hajtani. Most a vadász elment és Red sosem tudja meg a nevét.

Meglepő, a férfi sosem tartozott Red mindennapi életéhez, csak a gondolataiban és az álmaiban élt. Mikor a férfi útját állta a bárban, Red úgy érezte mintha mindig is ismerte volna.

Ahogy a kabátot rendezgette, az ujjaival áthaladt egy részen, ami vastagabb... nehezebb volt, mint a ruha többi része.

Figyelmesen átkutatta a bélést és talált egy kisebb szakadást a régi selymen. Benyúlt és talált egy rejtett zsebet abban pedig egy vékony irattartót. Kivette, odavitte a keskeny asztalhoz a konyhában, felkapcsolta az olcsó asztali lámpát, hogy meg tudja vizsgálni a csomagot. Nem úgy nézett ki, mint egy pénztárca, ahhoz túl hosszú volt. Vízálló csomagolásban volt. Óvatosan, letekerte róla a bőrpántot, ami összefogta és kinyitotta a csomagot.

Volt benne némi készpénz. Levelek és szerződések. Red hunyorogva tartotta a fény felé az odafirkált aláírást.

Stephan La Pierre. Ez állt egy megsárgult születési anyakönyvi kivonaton, és egy város neve, ami már nem is létezik. Egy személyi igazolvány. Egy fénykép egy fiatal fiúról, nevetett, karjával körbefont egy csinos fiatal lányt. Stephan, de sokkal fiatalabban, talán tizenéves korában. A lány, akinek a haja olyan színű volt, mint a vörösboré fejét a vállára hajtotta.

Úgy nézett ki, mint ő. Ikrek?

Óvatosan visszacsúsztatta a papírokat a tartóba majd visszatette a kabátba. Tudta a vadász nevét és bepillantott az életébe, Red békét érzett. Megtudhatott néhány alap információt a férfiről, aki évek óta kísértette.

Stephan kivonszolta kimerült testét a jeges vízből, ráborult egy rettenetesen kényelmetlen sziklára. Zihálva feküdt ott, egyre hidegebbnek érezte az éjszakát most, hogy kint volt a vízből. Elvesztette a fenevadat, de nem emiatt veszett

majdnem oda. Nem számított az erős áramlatokra a víz felszíne alatt.

A korcs már azelőtt hagyta, hogy a vízbeugrott volna, és nem kellett neki sok idő, hogy felismerje milyen veszélyes helyzetbe került. És mindennek a tetejében Rednek is meg kellett jelennie a kikötőben, pézsma és szex illata volt, valamit érezte rajta saját spermájának az illatát. Életében először az ösztönök harcra keltek benne, és azt vette észre magán, hogy eltávolodik az vadászatától. Az az elképzelése támadt, hogy Red tulajdonképpen megmentette az életét. Akárhogy is, addig üldözte volna a korcsot, míg annyi ereje sem marad, hogy visszatérjen.

Mégis, minden alkalommal mikor eszébe jutott a kislány arca, a szíve összeszorult. Vajon tudott Ash-ről? Látta a támadást?

Jézus. Egy gyerek. Csak egy gyerek, és egyben egy csoda is. Évek óta nem látott nőket. Az édesanyja rég meghalt, a húga egy biztonságos kolostorban élt messze innen. Zűrzavaros időkben született a háború után, de még a kórság előtt, ami elvitt megannyi anyát, nővért, feleséget. Biztonságos helyre juttatni a hűgát szent feladatának tekintette, ezért megértette Ash miért kockáztatta az életét, hogy a lánya feljusson a hajóra.

Stephan legördült a szikláról, keményen érkezett a nedves homokra. Grimaszolt, ahogy a nedves farmer a lábához ért, megborzongott, a kabátját és a sapkáját akarta. A lába csupasz volt, bőre fehér és libabőrös. Valahol a vízben elveszítette a zokniját. Kurva jó lesz így hazamenni.

Felült és észak felé hunyorított, egy tájékozódási pontot keresve, ami eligazítja. Még mindig a városban volt, északra a mólótól, ahonnan leugrott. Az utak érdesek, de járhatók, de boszorkányosan hideg volt kint. Talán egy óra alatt megjárhatja az utat. Nem valószínű, de remélte. Úgy gondolta, körülbelül egy mérföldet sodródhatott. Nem lenne nehéz séta, ha száraz lenne és volna cipője. De pokoli egy út lesz vizesen, csupasz lábbal a fagyos, hideg ködben.

Nos, a pokolba is. Felállt, a durva talaj belemélyedt a csupasz bőrébe. A partról felment a dokkra onnan pedig az útra. Nem akart arra gondolni, hogy hideg van és fáj a lába, így inkább Redre gondolt. Arra, mikor a másik férfi csapdába esett a karjai között, ahogy beleharapott a kabátjába, hogy elfojtsa nyögését, mikor elélvezett. Felidézte Red izmos testének melegét, élvezetének illatát. Merevedése lett, de le is lohadt mikor hozzáért a nedves farmerhez és görcsösen összerándult.

Felismerte az utcát mikor befordult rajta, hogy néhány pillanat múlva megközelíti az ír kocsmát. Beletúrt a zsebébe és imádkozott, hogy legyen nála némi pénz, végül előhúzott néhány vizes bankjegye, pár pohár whiskeyre elég lesz. Elindult az ajtó felé, végignézett magán és bánatosan elmosolyodott. Nem igazán volt önmaga. Lassan elhátrált az ajtótól, már csak pár háztömbre volt a szobájától. Egy ragadozókkal teli világban nem mutathat gyengeséget.

Egy forró zuhany a hosszú út után és újra önmaga lesz. Beburkolózik a vékony takaróba és alszik pár órát. Majd dob be pár érmét és bekapcsolja a fűtést.

Mezítláb, sokkal halkabban mozgott, megállt az ajtónál és lenézett a vékony cérnára. Majdnem egy cintere volt onnan ahova ő rakta, előhalászta a zsebéből a kulcsait, kinyitotta az ajtót, becsukta a szemét, hogy hallja... és érezze azt, ha valaki van bent.

Nem kellett neki sok idő, hogy rájöjjön. Hála árasztotta el, mikor meglátta felakasztva a kabátját alatta pedig a csizmáját. A levegőben Red csábító és bódító illata terjengett.

Hirtelen már nem is fázott. Stephan levette a ruháit, száraz nadrágot és pólót vett fel. Megfésülködött, hagyta, hogy haja vad hullámokban keretezze az arcát. Most az egyszer a sapkáját nem vette fel, begyűrte kabátja zsebébe. Lerohant a lépcsőn, keresztül az utcán, és benyitott a kocsmába.

Bent a tömeg gyér volt, Red a bárpultnál ült egy sör volt előtte. Stephan figyelte, és látta azt a pillanatot, mikor Red megérezte a jelenlétét. Megfeszült a teste, lassan megfordult és ránézett Stephanre arcán hitetlenkedő kifejezéssel. Stephen lassan odasétált és leült a Red melletti székre. Egy intéssel kért egy whiskeyt a csapos rögtön elé is tette. A csontjait átjáró hideg miatt remegő kézzel emelte fel a poharat.

– Az nem igazán fog átmelegíteni téged. – Red megbillentette az üveget, és kortyolt egyet a sörből. Az illatából ítélve, az már nem az első üveg volt.

– Igen, de szeretem ezt az illúziót. – Ennek ellenére hagyta, hogy az ital lassan végig égesse a torkát.

– Nos, nem ez volt a legokosabb dolog, hogy leugrottál a mólóról – rápillantott. – Stephan.

– Átkutattad a dolgaimat, he? Lehet pokolian berúgtam.

– Tudni akartam hova kell küldeni a dolgaidat. – Vont vállat Red.

Stephan vigyorgott, pohara koppant a pulton, ahogy letette.

– Vajon a kurva túlélte?

– Még nem tudni. Eszméletlen. Azt mondják, kómában van. Holnap délután bemegyek, meglátogatom. Ma. A fenébe, már hajnal van. – Felállt és kinyújtózott, Stephan érezte, amint a vágy új erővel tör fel benne. Red hasa lapos volt de tudta, milyen izmokat rejt a póló alatt. A zsaru egy köteg bankjegyet dobott az asztalra.

– Én fizetek.

– Az jó, mert a pénzem a másik nadrágomban hagytam, ráadásul el is ázott.

Red rekedten felnevetett, Stephanban szinte izzott a vágy.

Kijöttek a kocsmából és együtt sétáltak a sötétben. Bár az utcák sötétek és csendesek voltak, Stephan hallotta az patkányok karmainak kopogását, a hajléktalanok neszezését, ahogy menedéket kerestek a hideg ellen.

– Ami ott történt... köztünk.

– Élveztem. – Stephan gonoszul elvigyorodott. – Többet akarok.

Red visszatartotta a lélegzetét, majd folytatta.

– Nem tudok bízni benned.

– Nem is teheted meg. Én vagyok a rossz fiú. Olyan kölykökre vadászom, mint te.

Szó nélkül folytatták és a levegő feszültséggel telt meg. Stephannek már teljes volt az erekciója, pedig néhány órával ezelőtt volt egy fantasztikus orgazmusa, amit egy jeges fürdő követett az óceánban. Lehet otthon kellene lennie az ágyban,

és szarni a világra. Helyette próbálja kihozni magából a legjobbat és elcsábítani egy olyan fiút, aki sokkal fiatalabb és sokkal jobb nála.

Ő egy messzemenőig rossz, cinikus, kőszívű vadász, akiből hiányzik az erkölcs.

– Azt hiszem, lebecsültél engem, Stephan. Én az olyan ragadozókra vadászom, mint te.

Red hangja kissé ziháló volt. Izgatott. Teljesen begerjedt tőle. Nagy volt a kísértés, de Stephan nem fogja kint a hidegben megdugni egy falnál. Egy akkora ágyban akarta, ami elég nagy kettejüknek. Folyó víz alatt. Folytatta a sétát, Red pedig a jobb oldalán haladt tovább.

– Hogy hívnak?

– Redington. Colin Redington. Röviden csak Red.

Stephan elvigyorodott.

– Szóval egész idő alatt igazam volt. Piroska.

– Nehéz lett volna tévedni. – Nézett rá, ezzel bepillantást engedve Stephannek az arcára a csuklya alatt. Itt a sötétben szívszorítóan szép volt, mint egy szellem a sápadt bőrével, a tűzpiros haja ragyogott a sötétségben. Stephan ment tovább, felsietett a ház lépcsőjén, gyötrelmes volt minden lépcsőfok. Kinyitotta az ajtót, közben ellenőrizte, hogy a cérna még mindig a helyén volt. Hátralépett engedte, hogy Red lépjen elsőnek a szobába.

Azt tervezte, hogy térdre nyomja a kölyköt, és kezdődhet is a buli, de nem ez történt. Red gyorsabb volt. És erősebb. Stephan nem volt biztos benne hogyan is került arccal a fal felé, egy izmos test szorításában. Ruhák susogását hallotta,

csizmák koppantak a padlón. Stephan képtelen volt megfordulni, elfordította a fejét és hátranézett.

Hallotta nehéz légzését, érezte vad illatát, libabőrös lett, tarkóján felállt a szőr. Egy pillanatig azt hitte, hogy a szörny tért vissza a vízből átvéve Red helyét, bepánikolt, küzdött, hogy egy pillantást vethessen a fiatalabb férfira. Helyette egy erős kéz ragadta meg és tartotta egy helyben.

Mögötte Red halkán a fülébe morogta-

– Enyém.

– Ó, bassza meg. – A hang felette... magasan felülről jött.

Mindig is tudta, hogy a kölyökben ott él a szörny.... de azt nem gondolta, hogy alakot is tud váltani. Forró lehetetet érzett a fülénél, és a test Stephan mögött jó pár centivel fölé magasodott. Akár két méter vagy még nagyobb is lehetett. A kéz, ami előlről átfogta hatalmas volt. Stephan behunyta a szemét és várt, várta a végzetes csapást, az éles fogakat, amik felszakítják húsát.

Helyette a fenevad, aki Colin Redington volt, lehajolt és egy gyengéd csókot adott a halántékára.

Hatodik fejezet

Red érezte Stephan félelmét, még ha vággyal is volt átítatva. Elmosolyodott, koncentrálna visszahúztá az agyaráit, valamint elrejtette a karmait és a szőrt a kezén. Hagyta, hogy a farkas előbújjon és játsszon egy kicsit, de most kellett neki egy pillanat, hogy visszazárja a ketrecbe másik énjét. Ő most már olyan magas volt, mint egy fa és masszív, akár egy hegy. Az évek alatt az edzőteremben fejlesztette képességeit, többek között hogyan kell elrejtteni és kordában tartani magát mindenki előtt kivéve azokat, akikben megbízott.

Vagy azok előtt, akik meg akarták ölni.

Miért tartozik ez a férfi azon kevesek közé, akikkel megosztotta titkát, hiszen Stephan az elejétől fogva tudta micsoda ő valójában. Pusztán nem volt felkészülve a valóságra.

– F... farkas? – kérdezte Stephan. Válaszul Red végig nyalta a torkát, majd belemélyesztette fogait a vadász nyakába.

– Farkas vagyok. Ezt tudtad. – Belecsípett az ember fülébe.

– Eddig nem. Ha tudom... ha tudom, akkor már megöltelek volna. Nem sejtettem... – harapta el a mondatot, így Red folytatta.

– Nem számítottál rá, hogy uralni tudom. Hogy mások javára fordíthatom. Attól, hogy van egy másik énem, nem vagyok állat.

– Igen. Ezt. – Légzése gyors volt és felületes, és Red tudta, ha lenyúlna a nadrágjához kemény lenne, mint a kő. A pokolba is, már azóta be van gerjedve, hogy a bárban találkoztak.

– Evolúció, Vörös sapkás. – Alatta egy pillanatra Stephan légzése elakadt.

– Rájöttél?

– A kabátod belsejében van egy vörös köpeny, a sapka, amit hordasz jelzi, hogy egy magas rangú tiszt vagy. A hajad színe... genetikus. Arra születél, hogy szörnyekre vadász. A testvérednek is valószínű ugyan ilyen képességei vannak. Nem lennék meglepve, ha ő sem ment volna vissza a szárazföldre, hanem olyan szörnyekre vadászna, mint én. Úgy gondoltam, te is csak egy vagy azok közül a szélhámós vadászok közül... aki a rossz úton jár, hogy csak a gyilkolás miatt követted a fickót le a dokkhoz.

Egyik kezével körbefonta Stephan derekát és felfelé tolta pólóját. Élvezte az izmos has tapintását, a leomló haj érintését a mellkasán. Red megragadta Stephan csípőjét és maga felé húzta, hozzádörzsölte ágyékát az ember fenekéhez.

– A fenébe is, te így akarsz engem megdugni. – Hangjából a lemondás és csak egy kis izgalom hallatszott ki. És félelem.

Red belesuttogott a fülébe.

– Van síkosítód?

– A hálósobában. Engedj el és idehozom.

– Hülyeség. Elengedlek, és akkor megpróbálsz megölni. – Hátralépett, adva némi mozgásteret Stephannek. Óvatosan, a vadász megfordult, Red mellkasáig ért. Lassan végignézett a széles mellkason, az izmos vállon. Végül felnézett Red arcára. Egy hangos sóhaj tört ki belőle.

– Gyönyörű vagy.

Red érezte, hogy elvörösödik. Igazság szerint, ez az alakja nem igazán különbözött az emberi formájától. Csak sokkal...

– Van egy másik alakod is?

Red bólintott.

– Igen, van olyan, amit elvárnál. Agyar, ka...

– Farok?

– Pokolba is, van.

Stephan felnevetett.

– Megmutatod?

– Később. – Red lehajolt, újra hozzápréselve a vadászt a falhoz, egyik kezével átfogva a tarkóját. A haja még nedves volt. Beletúrt, olyan volt, mint a hűvös selyem. Egyik tincsén végighúzta ajkát, kiélvezve Stephan illatát.

– Általában én vagyok felül. – Hangja rekedt volt, Red elmosolyodott és egy gyengéd csókra hajolt le hozzá.

– Én mindkét oldalt szeretem. De most először ezt az oldalamat kell megismerned. – Becsúszhatta nyelvét Stephan ajkai közé, hogy egy szenvedélyes csókban egyesüljenek, mikor a másik szája enyhén szétnyílt. Mikor nyelvük találkozott, borzongás futott végig Reden.

– Most akkor a farkas fog... tudod?

– Megdugni? – Vigyorgott le Stephanra, aki megpróbálta leplezni idegességét.

– Nem.

– Jó.

– Sem most, sem máskor. – Fojtott el egy mosolyt.

– Te most tényleg meg akarsz engem...? Úgy értem... most komolyan... hatalmas vagy.

Red megfogta a vadász kezét és az ágyékára tette, ádázul elvigyorodott, mikor Stephan szeme elkerekedett.

– Oh, mindig is azt hittem királyi mérettel rendelkezem, de te most megijesztettél. – Enyhén elmosolyodott.

– Síkosító. Sok síkosítóra lesz szükségünk. – Mikor Red elengedte a kezét, Stephan folytatta Red péniszének és golyóinak simogatását. Ujjait felfelé húzta egészen az érzékeny csúcsig, és finoman körözött rajta. Red újra nekiszorította Stephent a falnak, élvezve, amint testük újra összeér. Behajlította térdét engedve, hogy merevedéseik összeérjenek. Elővadász csillogott makkján, vágyának illata betöltötte a szobát.

Óvatosan letérdelt, feje Stephan izmos hasánál volt. Beletelt egy percbe, míg kigombolta farmerét, lehúzta csizmáit, és lehámozta róla a nadrágot. Végig húzta nyelvét a sötét szőrcsíkon egészen Stephan ágyékáig, miközben egyik kezével mellbimbójával játszott.

– Uram atyám.... – Stephan fejét hátravetette a falnak, Red megízlelte sós ízét, érezte pézsmas és enyhe óceán illatát. Nyelvével a vadász makkján játszott, bedugta a vágatba, fogaival végig karcolta teljes hosszában. Stephan térde megrogyant, Red elkapta és egy helyben tartotta.

– Álmodtam erről, tíz kibaszott éven keresztül álmodtam erről, ahogy előttem térdelsz. – Szája tátva maradt, ahogy lihegett.

– Csak azt nem gondoltam, hogy egy kibaszott óriás leszel.

Red teliszájával felmosolygott rá, majd egészen leengedte a száját, míg a férfi farka a torkához nem ért. Stephan belemarkolt a hajába, és megrántotta.

– Ha tényleg meg akarsz dugni... nem lenne jó, ha előtte elélveznék... jobb lenne megállni.

Vonakodva, de Red egy utolsó nyalással elengedte a férfi farkát és talpra állt. Előrehajolt, kezét a férfi fejéhez tette, ezzel is kifejezve dominanciáját.

– Nem lesz mindig így Vörös Sapkás, de ma este én irányítok. Csak, hogy később is emlékezz rá... nem vagyok a kurvád.

– Nincs szükségem kurvára. – Stephan előre nyúlt és köröket rajzolt Red mellbimbója köré.

– Valaki olyat akarok, aki olyan jó, mint én. – Felnézett Redre, szemében tiszta vággyal. Körmeit belevájta Red mellkasába, nem annyira, hogy vérezzen, de elég erősen ahhoz, hogy Red nyögve döntse hátra fejét.

– Neked ez tetszik, ugye?

– Néha.

– És néha harapok.

Stephan beleharapott Red mellizmába, olyan erővel, hogy nyoma maradjon. Red farka megugrott, érezte, ahogy előváladéka végigfolyik erekióján. Körbe fogta egyik karjával Stephan, elhúzza a faltól, be az apró hálósobába. Így kifejlett alakjában a szoba túl szűk volt neki. Megállt és lenézett az ágyra, azt kívánva, bár otthon lehetne, ahol biztosan nem törné össze a bútort.

– Alakot válthatok...

– A pokolba is nem! – Stephan eltolta magától, és beletúrt az ágy melletti éjjeliszekrénybe, kellékeket keresve. Óvszereket vett elő, kivett egyet és megnézte Red mérete-e.

– Nem. – Visszatette és válogatni kezdett a csomagok között.

– Nem... a-a... – Végre talált egy megfelelőt. Végig görgette Red merevedésén majd meglökte. Red egy morgás kíséretében érkezett az ágyra. Valahogy felébredt az ember domináns fele.

– Ne olyan hevesen. – Fordította meg magukat, hogy ő legyen felül.

– Most én irányítok.

Kitapogatta a síkosítós tubust, bőségesen nyomott a kezébe, bekente vele farkát és a másik bejáratát. Ahogy a másikon dolgozott, nem arra figyelt, hogy gyengéd legyen, hanem inkább alapos.

– Dugtak már meg?

– Nem vagyok szűz. – Stephan enyhén felnyomta magát, megtámaszkodott a könyökén és úgy figyelte Red mit csinál.

– Édes Istenem. Azt hiszem, még egyszer át kellene gondolnom.

– Túl késő. – Red belé hatolt egyik ujjával. Elégedetten vigyorodott el, ahogy Stephan felnyögött és megvonaglott. Gyorsan alkalmazkodott hozzá. Néhány lökés után, kihúzta az ujját és megfordította a férfit. Stephan vonakodott, de nem küzdött ellene. Red újra belévezette az ujját és gyors ütemben kezdte mozgatni, tágította... ellazította, még több síkosítóval kente be. Mikor makkjával végül behatolt, Stephanból egy hirtelen nyögés tört ki.

– Ez most egy fájdalom nyögés volt? – Állt meg.

– Ez egy most dugnak fel a seggembe egy gerendát nyögés volt. – Lihegve felnevetett. – Óvatosan.

Red visszahúzódott és még több síkosítóval kente be magát. Újra behatolt, most már egy kicsit tovább haladva. Minden erejére szüksége volt, hogy megálljon, úgy érezte, a mennyország kapujában áll. Stephan szűk, forró és buja volt. Lehet az evolúció miatt, vagy pusztán a természet egymásnak teremtette őket. Körbe fonta karjával Stephan testét és felemelte, hogy szorosan egymáshoz érjenek. Elég nagy volt hozzá, hogy a vadász feje az álla alatt legyen. Mikor teljesen benne volt, Red felegyenesedett és Stephant az ölébe húzta. Így maradtak, csendesen lihegve.

– Jól vagy. – Red nem tudom nem mozogni, szinte alig mozgatta csípőjét, attól félve állati ösztönei átveszik felette az irányítást. Felvezette kezét Stephan mellkasán egészen a mellbimbójáig majd vissza le az ágyékára megmarkolva azt. Válaszul a vadász felnyögött és megremegett, farkából folyamatosan folyt elővéladéka. Fejét oldalra fordította, szemében tűz és vagy égett.

– Csináld – suttogta Rednek.

Így Red mozogni kezdett. Először lassan, a félelem, hogy árthat a férfinak visszatartotta. Stephan, ahogy megtalálta a egyensúlyát, durván lefelé tolt csípőjét, hogy találkozzon Red óvatos lökéseivel. Felnyögtek, bőrük összezsugorlott, izzadság folyt szemükbe, fedte be bőrüket. Mennyire veszélyes... mennyire élvezetes, mikor egy másik férfival vagy együtt. Brutális erővel tartotta Stephan egy helyben, mikor az öreg rozoga ágy baljóslatúan megreccsent, egyszerűen csak még gyorsabban mozgott.

Előre lökte a férfit, míg a feje a párnához nem ért, és folytatta örült mozgását gyorsan, mélyen. A csendben nem

lehetett más hallani csak az ágy nyikorgását és az ő szaggatott mély légzését. Stephan felmordult, a hang a lénye legmélyéről jött. Háta ívbehajlott, megremegett. Magja elárasztotta Red kezét megnedvesítve azt, aki folytatta Stephan farkának kényeztetését az utolsó csepp élvezetet is kifejve belőle.

Mikor Stephan hátranyúlt és körmeit belevájta Red hatalmas combjába, a sós verejték csípte az apró sebeket, ez a fájdalom lendítette át a gyönyör hullámain, mindent elsőprő intenzitással. Visszatartotta lélegzetét és megborzongott, végül előre dőlt és az egyik kezén megtámaszkodva tartotta meg súlyát.

Így feküdtek, ernyedten, mámorosan, izzadtan, mikor az ágy még egyszer figyelmeztetően felnyögött alattuk. Majd összerogyott, ledobva őket a padlóra.

Stephan felnevetett... hangja rekedt és halk volt, feje még mindig a lapos párnán pihent, Red arrébb gördült, nagyot puffant a padlón. Egy morgás kíséretében visszamászott a matracra, és karjaival védelmezően átölelte a férfit. Így feküdtek a sötétségben, nem törődve az izzadtsággal és a spermával. Falsóhajtott, állát Stephan fejére rakta, majd lehunyta szemét engedve, hogy a kielégültség és a fáradtság elaltassák.

Hetedik fejezet

Mikor Stephan felébredt, a hajnal már szürkére festette az eget. Hideg volt, de a hátát melegítette Red aki még mindig hatalmas formájában aludt. Óvatosan megmozdult, a fenevad szorosabban tartotta, nem engedve őt mozogni.

– Tényleg ki kellene most már mennem a mosdóba – morogta, de Red csak aludt tovább. Percek teltek el mire végre sikerült szembe fordulnia a szunnyadó óriással. Ő volt Red, ugyan az az arc, csak a hangja egy kicsit mélyebb.

Egy bestia, de meglepően gyengéd. Megtudta volna súlyosan sebesíteni Stephant szex közben. Addig tanulmányozta Red arcát, míg szempillái megremegtek és felébredt. Egy szívdobbanásnyi ideig zavartan nézett. Felsőhajtott, majd megfeszült és Stephan megigézve nézte, ahogy alakot váltott, fénylett és hullámozott, míg a már jól ismert Red nem feküdt mellette az összetört ágyon.

– Kiborítottalak? – Nézett rá aggódva.

– Te tényleg farkassá tudsz változni?

– Igen, de nem olyanná, mint amiket az erőben láthatsz. Én nagyobb vagyok.

– Mint egy óriás farkas?

Red bólintott.

– Igen, úgy. A szüleim nem voltak azok, szerintem mutálódtam.

Stephan a kezére támasztotta fejét, és úgy nézte Red tökéletes testét.

– Melyik a normális formád? Melyik a legkényelmesebb?

Red felült és vállat vont.

– Ez az, amit a mindennapokban a legkönnyebb. Ha egy másik szörnyet üldözök, akkor a farkas a legjobb. Egyenlő feltételek mellet tud harcolni. A másik alakom akkor használok, ha félelmet akarok kelteni.

– Miért nem használtad akkor este a kikötőben? Úgy értem, követhetted volna, és harcolhattál volna vele hatékonyabban, mint én.

Red felnevetett.

– Te előbb ott voltál, mint én. Ti ketten olyan gyorsan mozogtatok, hogy esélyem nem volt alakot váltani és közbe lépni. Aztán eltűntél. – Mosolya elhalványult.

– Azt hittem meghaltál. Valamikor a szörny és víz között...

– Igen. Egy kicsit meggondolatlan voltam.

Egy pillanatig csak hallgattak, kerülve egymás tekintetét.

– Szóval, te tudod, mi vagyok én. De ki a pokol vagy te? – kérdezte Red.

Nézte Stephan arcvonásait, és kezével beletúrt a vörösbor színű hajzuhatagba.

– Ember.

– De nem egy normális ember. Vadász vagy. Ez is egy mutáció. – Stephan bólintott, de nem nézett rá és nem is mondott semmit.

– És Vörös Sapkás vagy.

Stephan kissé bosszúsan nézett rá.

– Honnan gondolod ezt?

Red oldalba bökte.

– Ugyan már. Piros megfigyelő sapka, a bélés a kabátodban, valamit a hajad színe. – Nézett félre zavarta.

– És láttam a papírokat, hogy az volt a feladatod, hogy gyere ide. A Vörös Sapkások egy titkos szervezet, de úgy gondolom, ők a törvény jó oldalán állnak. És mostanában, a törvény nem sokat ér. A mi erőink is eléggé lazán szervezettek, és senki sem fog kérdezni semmit, ha én segítséget kérek egy külső forrástól.

– Polgárőrök vagyunk.

– Míg a városokat helyrehozzák és a kormányok újra működnek, addig olyan emberekre van szükség, mint te. – Megfogta Stephan arcát és maga felé fordította, hogy tekintetük találkozzon.

– Hogyan lettél Vörös Sapkás?

A férfi félrenézett, nem nézett Redre miközben beszélt.

– Úgy gondolom, a vadászok is mutánsok. Az érzékeim sokkal élesebbek, az agyam... folyamatosan jár a bűnügyeken. Megszállott vagyok. Mikor gyerek voltam nem tudtam megnyugodni, ha valami volt a fejemben. Válaszokra volt szükségem. Ha volt egy játék, addig nem pihentem, míg tökéletesen el nem sajátítottam. Nem akartam vezetni vagy követni másokat, nem volt sok barátom. Csak a család. Aztán...

– Aztán elmentek – fejezte be Red lágyan.

Stephan sóhajtott egy nagyot.

– Anya volt az első. A bio támadás vitte el. Egy ideig sikerült apával elrejtőnünk a húgomat a portyázó bandák elől.

De elkapták. Apa magánkívül volt. És ekkor valami bennem bekapcsolt. – Megállt és beharapta az ajkát.

– Ez nem csak megszállottság volt. Meg kellett találnom vagy biztos voltam benne, hogy meghalok. Végül megtaláltam és ő élt. Megerőszakolták, megverték, de életben volt. Míg én vadásztam, apa felvette a szervezettel a kapcsolatot. Így végül biztonságba tudtuk őt helyezni.

– Mi történt az elrablóival?

Stephan arckifejezése, a csontjáig hatolt.

– Megölted őket. Mindegyiket.

– Tizennégy éves voltam.

Egy pillanatra Red elképedt. Az első alkalom mikor találkoztak, Red tizenhat éves volt. Egy gyerek. Hogy tudta a fiatal vadász túlélni?

– Apa még abban az évben meghalt. És a Vörös Sapkások eljöttek értem egyik éjszaka. Felvettek maguk közé, kiképeztek majd szabadon engedtek a földön. Velük vagyok már... – homlokát ráncolva nézett le kezére.

– Már lassan húsz éve. A legtöbben nem élik túl az első két évet.

– Talán akkor itt lenne az ideje abbahagyni.

– Nem lehet. Az a sorozat gyilkos. Érzem őt. Mintha itt lenne a bőröm alatt. – Kétségbeesetten nézett Redre.

– Érzem őt, dél felé ment. Amikor elér egy másik városba, addig folytatja, míg nem talál magának egy másik áldozatot.

– Nőt.

– Igen. És férfiakat öl, hogy levezesse a frusztrációját.

– Egy kibaszott szörny. – Red megrázta a fejét.

– Az adatok alapján valószínűleg, ha nem változik át, akkor is gyilkos lett volna belőle. – Kikászálódott az ágyból, óvatosan lépkedve a törmelékek között. Kivette az üres táskáját a szekrényből és elkezdte belepakolni a ruháit.

– Elmész.

– Muszáj. Vagy különben megőrülök. – Belépett a zuhany alá, nem várta meg, míg a víz felmelegszik. A hideg víz segített merevedésén. Red közelsége, hogy meztelen... Istenem. Kilépett és gyorsan megtörölközött. A fiatal nyomozó egy évtizede foglalkoztatta az agyát. Ami ugyan nem lett megszállottság, de tudta most már átkozottul az lett. Minden lépés, amivel eltávolodik Colin Redingtontól a pokolba taszítja. Minden lépés, amivel a bestia távolodik tőle, kettészakítja.

Kibaszott szar érzés.

– Hé, Red. – Kidugta fejét az ajtón, látta Red még mindig az ágyban van, teljesen meztelenül, és úgy ráncolta a homlokát, mint a gyűrött ágyneműjük.

– Velem jöhetnél.

– Nem lehet. – Rázta meg a fejét.

– Hogyan engedheted, hogy elszökjön. Mennyi embert ölt is meg? Négyet?

– Ötöt.

– Megcsonkította Ash-t, a barátodat. Szegény gyerek. És most akkor hagyod, hogy a tettes elmeneküljön.

Red felállt és néhány lépéssel ott volt, ahol Stephan állt. Sápadt arca és élénkvörös haja élénk kontrasztot alkotott.

– Úgy nézek ki, mint egy ember, de ez csak egy burok, farkas vagyok.

– Tudom. – Stephan zavartam felkapta a fejét.

– Van egy territóriumom. Az emberekhez benne... kötelezettségeim vannak felénk.

– Most, hogy elment. Az emberek biztonságban vannak.

Red előre nyúlt, kezét Stephan csupasz vállára tette. A szoba hideg volt, de ez egyikőjüknek sem tűnt fel.

– Elment. – Megbillentette a fejét.

– Nem vagyok magányos farkas. Nem vándorlok. A territóriumom hatalmas, és a farkasom hozzá van kötve. Meg kell védenem a területem.

– És ami benne van. Az embereket és minden mást. – Stephan kibontakozott Red öleléséből. Vele együtt melegség járta át. Red előtt, rideg volt. Ez eddig nem zavarta őt. Most viszont fájt neki. Megdörzsölte a mellkasát és ellépett, összeszedte a ruhát, ami még az éjszaka dobáltak szét. Eltartott egy pár percig, míg elkészült felvette a kabátját és a sapkáját a vizes hajára húzta.

Red is felöltözött, kapucnija eltakarta az arcát. A bánat, amit Stephan érzett, érződött a másik férfi viselkedésén. Együtt hagyták el a hideg, üres szobát. Lépéseik visszhangoztak a lépcsőn, majd teljesen elhaltak, ahogy az utcára és a ködbe léptek. Stephan becsukta a szemét, és figyelte, mit üzen neki a levegő.

Dél.

Red megfordult és észak féle ment. Gyorsan megfordult, hogy megnézze a szörnyet. Az ő szörnyetegét.

Red mozdulatlanul nézte.

– Visszajössz?

– Semmi nem tarthat távol. – Mosolyodott el. – A szex túl jó volt, hogy figyelmen kívül hagyjam.

És nálad van a szívem.

Édes Istenem, de valami legbelül azt mondta, jó helyen van ott, ahol van, a mellette álló fiatal férfi nem sokban különbözött azoktól, akiket üldöz. Elindult, majd visszafordult. Ez nem igaz. Reményt látott fellobbanni Red szemében, majd ugyan olyan gyorsan ki is aludni. Szavak nélkül, magához húzta a másikat, erősen tartotta, és belesuttogott a fülébe.

– Vissza akarok jönni.

– Jobban is teszed. És ne tartson túl sokáig. – Red megharapta Stephan állát, épp csak hogy egy kicsit fájjon. Majd végig nyalta a sebet és egy csókban forrtak össze. A csók lágy és gyengéd volt.

– Társam.

Ezt olyan halkán mondta, hogy Stephan alig hallotta. Amikor megértette, szíve megállt.

Egy utolsó csók, és elváltak, de most azzal a különbséggel, hogy Stephan állt egyhelyben és nézte, ahogy Red megfordul. Gyorsan ment, kezei a kabátja zsebében, kapucnija elfedi ragyogó haját.

Társ.

Mekkora ostobaság. Nevetni próbált, de nem tudott. Stephan megperdült, a kabátja, mint egy piros és fekete szoknya követte, majd eltűnt. Olyan gyorsan mozgott, ahogyan csak tudott, könnyedén tudta követni a gyilkos nyomait.

Visszatér. Hamarosan.